

Sant Jordi:

Reescriu la teva llegenda!

Us sona una llegenda que comença més o menys així?

Fa temps, el poble de Montblanc estava atemorit per una gran bèstia que destrossava tot el que trobava i es menjava les persones i els animals (els cotxes no, perquè eren massa contaminants). Per calmar el drac, el poble va decidir donar-li cada dia una persona a canvi que els deixés viure una mica més tranquils. Com que no hi havia voluntaris, van decidir fer-ho per sorteig...

Però, i si descobriu que la història no és ben bé com sempre us l'han explicat? Llegiu, llegiu, si voleu saber què va passar.

Un dia, la sort va fer que li toqués a la princesa. Tothom es va quedar blanc, la princesa era una gran *youtuber*, tenia un munt de fans i, si el drac se la menjava, perdrien una crac. El rei, però, va voler ser just i va decidir que, si li havia tocat, hi hauria d'anar.

La princesa estava una mica confusa, però de seguida va reaccionar. El seu pare ho havia intentat tot amb aquell drac; feia temps que el drac els molestava i el millor acord al qual havia aconseguit arribar era el del sorteig. Ella, però, creia que hi havia d'haver una altra solució: no podia ser que el drac els guanyés, i no pensava permetre ni que se la mengés, ni que el drac els continués fent la vida impossible.

La jove princesa va sortir del castell per trobar-se amb el maleït drac, mentre el poble lamentava a les xarxes el seu sacrifici (*#PobraPrincesa*).

Tan bon punt va veure el drac, va agafar el mòbil i va començar a gravar:

Ei, penya! Sóc aquí, al costat del drac! Drac, drac!
Va, digues unes paraules a la càmera!

Es pot saber què fas?

Un vídeo, que no ho veus?

Sí, sí que ho veig, però per què?

Per veure si tens un bon perfil davant la càmera i així et pots dedicar a la moda en lloc d'anar menjant persones.

Escolta, jo em dedico al que em toca, i punt.

I t'agrada? Perquè això de menjar persones deu ser una mica fastigós, no?

Va, que avui no tinc ganes de parlar. Cap a la cova, que he de dinar.

No, abans d'anar cap a la cova m'has de deixar acabar el vídeo. És un vídeo per a tots els meus fans, per demostrar que els dracs també poden canviar.

Ah, sí? I què vols dir que poden canviar? Poden canviar de look?

No, poden canviar d'ofici. Tu, per exemple, podries ser ferrer o pastisser.

I per què hauria de voler canviar?

Perquè sé que no t'agrada això de menjar persones.

Com ho saps?

Ho sé perquè quan m'has vist has posat cara de pomes agres.

Què vols dir de pomes agres?

Doncs això, que no has fet ni cara de gana, ni cara de ser un maleït drac.

Tant es nota? La veritat és que això de menjar persones no m'apassiona, però, és el que toca. Jo sóc un drac i els dracs mengen persones i espanten la gent. Què vols que hi faci? No tinc cap altra possibilitat.

Tothom té altres possibilitats, tothom pot lluitar per aconseguir el que vol. Mira'm a mi, jo sóc la princesa i cada dia planto cara al meu pare perquè em deixi seguir el meu camí, i no et pensis que és una cosa fàcil.

La princesa li va explicar amb detall la seva situació. Ella era princesa; per tant, d'aquí a un temps li tocava ser reina, i el seu pare ja havia començat a obligar-la a anar a cursos de protocol, a vestir-se amb roba cursi, etc. Però a ella tot això no li agradava: era una dona d'acció, amb inquietuds, fan de la tecnologia. Era una gran *youtuber* amb un munt de seguidors, era una crac jugant al Minecraft i passava d'anar amb vestits; ella anava amb els seus texans, la seva samarreta i les seves Vans.

Cada cop que el seu pare contractava algú perquè li descobrís les seves contrasenyes de les xarxes socials, les canviava totes. Quan intentava fer-se amic d'ella pel Facebook amb un perfil fals, el bloquejava i així aconseguia fer el que a ella li agradava. Fins i tot li va intentar prohibir ser *youtuber*, però es va adonar que si ho feia seria molt impopular.

Després de sentir tot això, el drac va empatitzar amb la princesa. A ell li passava una cosa similar: estava fart de ser un drac dels de sempre, però a la seva comunitat tots els dracs es dedicaven a això. Una vegada, un drac va voler ser astronauta i tots els altres li van girar l'esquena. Ell no és com els altres dracs, ell és amant de la natura, molt esportista, li agrada llegir i fer trucs de màgia. I només per això, ha d'aguantar que els altres el tractin de friqui.

La princesa va intentar animar el drac i li va dir:

Segur que tu també pots intentar canviar el teu destí. Jo encara no ho he aconseguit, però no em rendixo. Tu has de fer el mateix. Mira, el primer que pots fer és no menjar-me i ens fem una selfie per celebrar-ho.

Quan els dos s'estaven fent la *selfie* va aparèixer Sant Jordi. Anava dalt d'una Harley i portava una espasa làser: estava *on fire*!
En arribar i veure el panorama va quedar flipat:

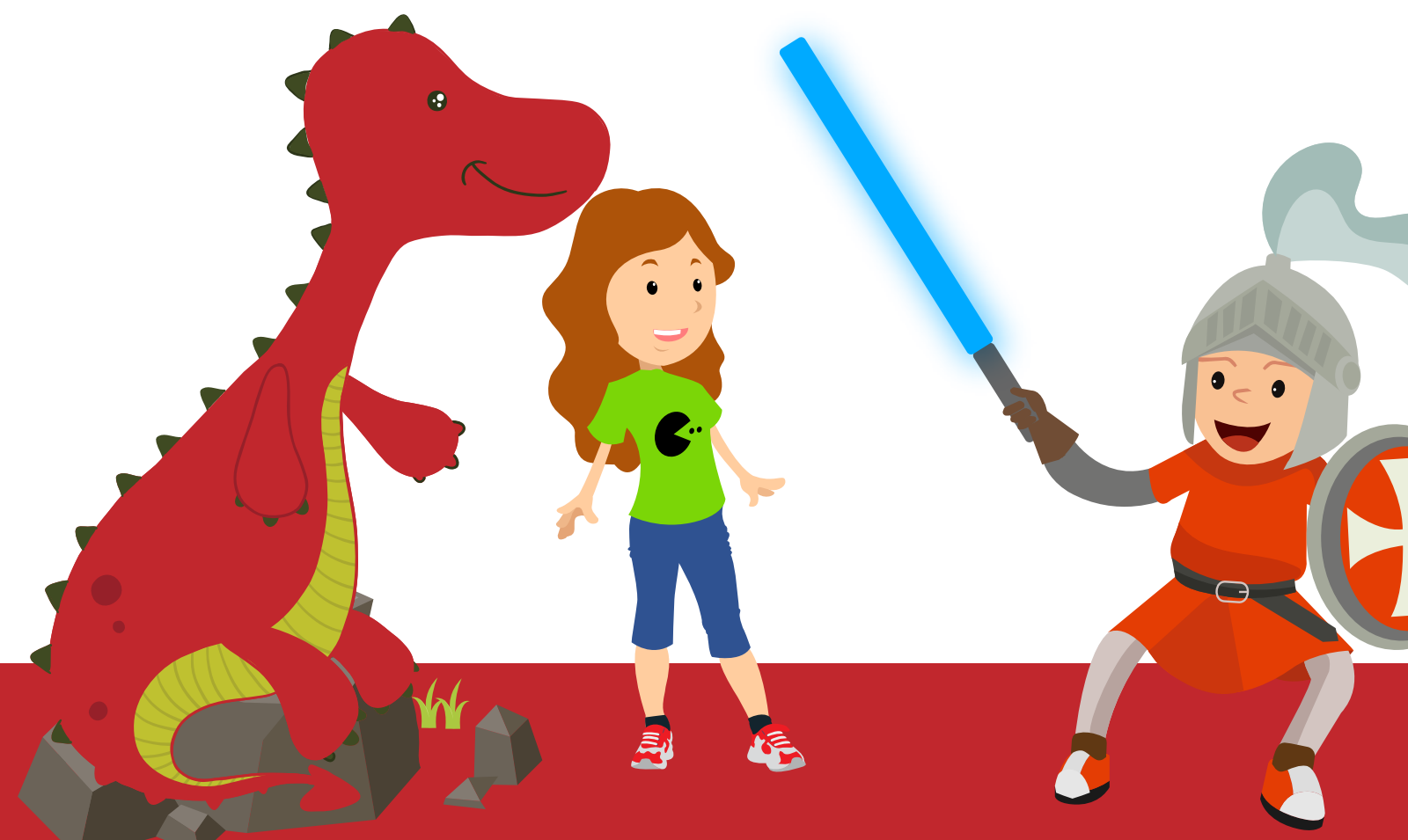

Ei, ei, ei! Què passa aquí? Jo he vingut a salvar la princesa! Que em voleu fotre la festa enlaire?

Al principi, el drac i la princesa van passar d'ell, però Sant Jordi va insistir a saber què passava. Per què de cop i volta eren amics? Els dos li van fer un resum, però Sant Jordi no va entendre res; ell només estava preocupat per ser l'heroi, havia estudiat molts anys en escoles de cavallers perquè ara ells decidissin arreglar les coses parlant. Ell havia vingut a salvar la princesa, i això havia de fer.

La princesa li va intentar explicar que de l'única persona que necessitava ser salvada era del seu pare. Ell només volia que ella fes el que teòricament li tocava per la família on havia nascut, ser reina. Però a ella li interessaven la informàtica, els videojocs, Internet..., i no haver de fer de relacions públiques o posar-se coronas al cap. Ella no sabia **què volia ser** de gran ni **què estudiar**, però sabia que no volia ser reina. Igual que el drac, que necessitava ser salvat d'aquella comunitat que el pressionava perquè continués fent de drac dolent i no el deixava seguir els seus hobbies ni canviar de **professió**.

Els dos volien el mateix, poder triar una professió que els fes feliços.

Sant Jordi no entenia gaire com els podria salvar amb la seva espasa làser (ell, això de parlar, no ho dominava gaire; era un home d'acció). Però era també un home de món i coneixia moltes persones, i va recordar que quatre pobles més enllà havia conegut una persona que **orientava la gent a construir el seu futur**; potser hi podrien anar.

Quina gran idea que havia tingut Sant Jordi! Podien començar per demanar ajuda a aquesta persona i després **decidir el que els agradaria fer**. També haurien de parlar amb la seva família i amb la comunitat per explicar-los la seva decisió. Això seria el que farien. El drac i la princesa no s'ho van pensar més i es van dirigir cap al bus per anar-hi.

Lavors, Sant Jordi els va dir:

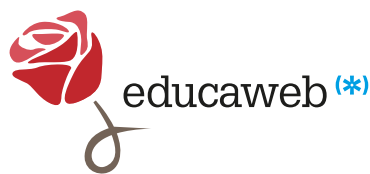
Ei, espereu! I jo, què faig ara? Jo sóc un cavaller, convençut i feliç de ser-ho, i no puc marxar d'aquí sense fer res.

Podries arreglar aquest jardí de roses que el drac ha destrossat. I després, baixar al poble a explicar que tot està resolt i que demà tindran en exclusiva un nou vídeo: "PrincesaCrac".

Ara mateix! I espereu, aquí teniu una rosa per a cadascú per desitjar-vos molta sort amb el vostre projecte.

L'autora del text és la **Neus Bosch Mercader**, psicopedagoga i orientadora acadèmica i professional.

El disseny gràfic és obra de la **Patricia Merino Cobaleda**, dissenyadora.

